Kemal Varol

Bakiye*

Toplu Şiirler

*SEL

BAKİYE*

KEMAL VAROL, 1977 Ergani doğumlu. Çeşitli dergi ve gazetelerde şiir, roman ve müzik üzerine eleştiri yazıları yazdı. Yayımlanmış eserleri: *Demiryolu Öyküleri* (Sel Yayıncılık, Derleme, 2010), *Jar* (Sel Yayıncılık, Roman, 2011), *Memleket Garları* (İletişim, Derleme, 2012).

Bu kitapta yer alan şiirler; *Yas Yüzükleri* (1. Baskı: Avesta Yayınları; 2001, 2. Baskı: artshop yayınları, 2010), *Kin Divanı* (1. Baskı: Yom Yayınları; 2005, 2. Baskı: artshop yayınları; 2010), *Temmuzun On Sekizi* (1. Baskı: Everest Yayınları; 2007) olarak yayınlanmıştır.

*SEL YAYINCILIK / ŞİİR

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

Satış - Dağıtım: Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 605
ISBN 978-975-570-622-1

BAKİYE
Toplu Şiirler
Kemal Varol

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Kapak Tasarımı: Savaş Çekiç
Teknik hazırlık: Ulaş Kantemir

Birinci Baskı: Mayıs 2013

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Kemal Varol

BAKİYE

Toplu Şiirler

İçindekiler

Yas Yüzükleri

Kin Divanı

Zümrüt Zilan, Miraz Ömür
ve Güliz'e...

yas yüzükleri

1996-2001

I. KÜFRAN

küfrân

o rahvan atları anlaşılır kılan sabahlarda
göğsü kasvet sayrılarıyla çarpışıp
delişmen çocuklarını azdırırken dünya
şehrin çarşılarından esen telaş
hıçkırıklarla akşamı karşılayan bir aldanış gibi
babamın incinmiş sesine çökerdi.
yatağına ilk kez akan bir nehrin hırçınlığıyla
karın kapadığı rayları temizleyendi babam.
bir nasihatin başlangıcındaki parmağı hep tehdit,
bütün oğulları kaçgöç,
herkesin yalnız klarnet çalarken duyduğu
kendinin öksüzü ıslak bir adam.
benzemem diye düşünürken
müsvedde oldum ona.

bütün bozgunlara mâlik bir adamdı babam
mahzenlerde sakladığım kitaplar kadar müphem.
eski gazetelerle dönerdi akşamları
yani ki posta katarlarının artıkları..
okuturdu akşamların camlara çarpan geniş sesiyle.
oysa renksiz gazetelerdi çeken bizi
yani yıldız paylaşan üç kardeş
devlet ve babamızdan korurduk kitaplarımızı.
çünkü, sabahına sorardı şehir:
kimdi duvarlara bu kızıl harfleri düşürenler.
kavmim kadar ümmîydi babam
ya da herkes kadar sis.
dağılır bu kirli yarış diye düşünürken
yekûn oldum ona.

bilmediğim bir rabbin secdesine çağırırken beni
suya inen gözlerin tedirginliği sanırdım onu.
çünkü anlamazdı kimse
raylar boyunca hıçkıran bir adamın
bir boşluğa içinden konuştuğunu maraz gecelerini.
çünkü yalnızlık eski kıbleydi doğu'da
kendimizin kapısını çaldıkça başlayan küfrân.
çünkü boşaltılmış köylere fısıltıyla bakan babam
katarlar boyunca gözyaşı şişelerini görmezdi
o, karın kapadığı rayları temizleyendi sadece
yorulunca klarnet çalan, boş vagonlara.
yürürüm diye düşünürken
müebbet oldum ona.

gözlerim sarındığım yazlar için ıslakken
onun sefer taslarında kaynamış taşlar,
önünde, gidemediği arafat dağı
solgun takvim yaprakları cebinde..
her akşam kurulan bir saatti babam.
öldürdüklerinin de namazını kılan
acıya vâkıf bir adam.
sırtından kayan hırkasını okşarken
bana yeter sanırdım içimdeki hayâ taşı.
oysa herkes adak,
her şey ses'ti doğu'da.
bu sözle dirilip
bu sözle yaklaşırdım sırtındaki hançere.
babasız büyüyen babamın
oğulsuzluğuna dokunurdum.
ummam, diye düşünürken
sebep oldum ona.

(yaban olaydım gelirdim merhamet sathına
içimdeki bu fazla yaldızı döker
makas değiştiren trenlerin permilerine sığınarak
uzak çocuklarıyla konuşurken
hep sesi titreyen babamın
ilmini anlardım o zaman:
ey bulanık geçmiş, onun gam oğulları
neden babalarla bu kadar sus çocuklar.)

çırpınan bir saralının, durulduktan sonra
dünyaya fırlattığı o mahzun bakış gibi,
babasına halef olan her çocuğun
bir şerden kopardığı parsa
gün gelir ona da serap olur, diyendi babam.
o zaman şakaklarımdaki parmaklar sâdık değildi
kursağımda daralan bu sözün anlamına.
çünkü lazım gelirdi ki
hiçbir söz bizi töhmet altında bırakmasın
ya da kurulanmasın
çocukluktan arta kalan gözyaşları..
babam kuytu konuşur ve susardı.
katrana bulanmış bir ağacın aleviydi o.
dönmem diye düşünürken
tavaf oldum ona.

kıssalarla büyüyen bir yol eriydi babam
yanlış bir hayatın doğrusunda ısrar.
istasyon çeşmelerinin üşüyen suları gibi
o fer gözlerden gideli çok
o çorak toprak ezel
birbirimizin ayazında bir ibre ve hata:
her baba aslında bir imâdır oğluna.
mevsimler, yıllar ve hayat
ah, böyle böyle geldim huzura.
çiğnedim babamın sancı sırtını
gittim raylarda unutulan hikâyelerin kahrına.
ben o dişi taşların oyuklarında duaydım artık.
alışır, alışır, diye düşünürken
merak oldum ona.

kilitlenen dişlerimi açmak için
bir sedâ kadına vardım sonunda.
oysa, hummayla kıvranırken
babamın yastığıma bıraktığı gazozlar
gibi köpürmüştüm aşklara:
başka biri seyrediyor gözlerinde
sanki bazen kaç kişi --
derdi o üzünç kadın.
bir başıma geçerdim ölüm mülkü vefa topraklarını
sabır çekerdim ağzımdan dökülen vedâ sularına.
soluksuz bir sabahın ayazında
uzun ve ıslak mühürlerle dönerdim sonunda.
fermandır: babayla bozgun her çocuk
hoyrattır elbet aşklarına.
çünkü zamansız yolcuya susar kavşaklar.
dedim, dedim ve
revân oldum ona

haddim bilsem, yorgun sazlıklardan
bir hırka için geçmezdim.
âh, anlardım: sokaklar evlerden de helâk.
bütün gece yağmurda ıslanmış bir köpek gibi
boynumu sebepsiz bir boşluğa uzatarak
bir duvar dibine tüneyip konuşurdum elbet:
babam neden bizden önce kalkardı sofradan..
ama artık geç bağışlanma dilemek ondan
çünkü kara örtüler atılırken üstüme
canıma kesilen paralar da hebâ.
hiç gitmedim kendimden uzağa, diye düşünürken
sıla oldum ona.

göğü ne kadar hatmetsem varamazdım
artık asayla yürüyen bir babanın efkârına.
varamazdım, çünkü gördüm:
yaşlandı babam bulanık sulara benzeyerek.
silinmiş el yazmaları,
boynundaki teslim taşı,
her cuma evimizden çıkan yetim yemekleri
kadar ferahtı giderek azalmış öfkesine..
laf körüğü dünya!
yaşlandıkça neden yalvaran kabirler
gibi bakardı babalar.
neden! diye düşünürken
medet oldum ona.

ezber bir dille uzandım sayfalara.
umarsız tepeler, suyu azalmış hürmetler dolandım
sabah ezanları kadar kimsesizdim artık.
oysa nasıl da yalandı geçtiğim âyetler
bunca küf, bunca batık ve sır neyi söylerdi
marifet miydi sümbüllerle açılan sesimin örgüsü
beni ehven-i şer'den öteye götürür müydü
tâkatsiz dillerin esvâbını yırtan menkıbeler
küllenen bir ocağın başına oturtup
babama o giz sözleri söyletir miydi yeniden:
günüm ve zamanım nerdeyse orda tamamım
nerdeyse şer meleklerim orda hazırım..
rüzgarda dalgalanan bir perde kadar
dokunaklıydı onca aleve susan babamın gözleri.
bakmam diye düşünürken
nişân oldum ona.

yıllarla hatırladım:
kazâ ve belâ ondan yanaymış eski zaman.
kabuğuna alışmış bir yaraya
yeniden ilişmenin hazzı gibi
yaşlandıkça anılar ona yorgan:
keçesine sarınıp dağları uyuttuğu
şehri hınzır bir ıslıkla geçtiği
gençliğinin haram günleri.
ürperdikçe ağlayan babam..
ne bir şarkıya nefes kaldı onda
ne rabbin dağlarına heves.
bütün çocuklarına gizli gizli ağlayan
bir kolun sancısı oldu zamanla.
sabaha karşı, mağlûp trenlerin
sararmış istasyonlara yanaşması gibiydi babam.
herkesin kulak kesildiği bir salâ oldu sonunda.
unuturum diye düşünürken
mürekkep oldum ona:

artık buruşuk bir çarşaf gibi dağılan
yüzüne bakınca duydum ancak:
anneler erken
ölümlerine yakın sevilir babalar.

II. YAS YÜZÜKLERİ

gözlerim uzak yollarda heves

n.gürbilek ve y.varol'a

canıma değen her sözden kara seyyâh ağrısıyla geçerim
uzun bir sıkıntı işte her akşam gidip geldiğim
oysa yataklardan geçerdim ben
hepaynıhikâyeyianlatankadınlardan
koynumda yıkanmış ırmaklar taht kurar
uzanıp üzgün aynalardan bakardım kendime:
evin küçük oğluymuşum bir zaman
bundanmış sokağa ve aşka çıkarılınca huysuzlanışım
bundanmış ve anlamam gerekmiyormuş:
şehrin alnında açılan ışıklar kimlerin çocukluğuna değer
hangi nefsle aklanır ayrılığı hüner gibi yaşayanlar
bundanmış ve hep büyük konuşmak gerekmiş:
herkes gider ve düş evlerin küçük oğluna düşer

kapanır kapılar yüzüme, kaç yıl daha sabır kalırım
ince bahçeler, taş avlulardan geçer
ıssız kayalıklarda kötü sır kalırım
kendine enkaz insanlar bir tembih gibi bakar
unuturum çıkacağım sokakları, ömrümün tamamıdır bu
onca sözden, zamandan yadigârım, bilmem kime kalırım..
soramam: eskiden dindiğim sarnıçlar neden şimdi kin
neden göğsümde bentlerden onca gürûh
soramam, kendime tanıdığım mehil biter
hangi gönle düşsem kapan dolanır ayaklarıma
çünkü ne kadar öpülse yine de kanar bazı yazgılar
bundanmış ve hep yemin konuşmak gerekmiş:
herkes gider ve yas evlerin küçük oğluna düşer

bir şarkı ağlar kahvelerde, her yaraya susarım
taşrada sıkıntıyla söylenince bazı sözler
patikalarda bırakırım canımın her yükünü, eve dönerim
kirpiklerimde pusu, kalbimde mushaf, avuçlarımda eylül
kırılmış bir güz ayazı kime dönerim..
durmadan incinir çözülen saçlarda serinleyen elim
adım kötüye çıkar korkusuyla yaşanır akşamlar
nasıl unuturum çok önce kanımda yanan ateşi
acz içinde kalır esenliğim, ay ağlar pencerelerde
odalar bir pazar'a açarken perdelerini
gözlerim o uzak yollarda hep erken heves
bundanmış ve hep eczâ çıkarmış çağıltımın son kelâmı:
herkes gider ve evlerin küçük oğlu anneye kilit düşer

zehir

yalnız *ben* ve ellerim kalıyordu uzun masalarda
evler o zaman annelerle üzgün, babalarla tövbe
bir harften üşüyordum gibi dilim daralıyordu
sokuluyordum bütün itirâfların inine
herkesin itimât beklediği aşklarda yolları gösteriyordum
oysa ilk yaz geldikçe anlıyorduk ancak:
hepimizde başkasının hayatı asılı
şimdi bize hile lazım
başkalarının uykularını beklemek için..
ey yüreğinde çok kimseyi taşıyamayan
ben, bir iç kanaması gibi durmadan akan
zehirle sınanmış bir yerdeydim hep

hançeremde dar bir vadiydi zaman
kimin günahlarına kül olurdum ki konuşsam
anlıyordum çünkü:
her aşkta susulan âh ne kadar doğru
çünkü akşamlar ki eskisinden yoksul artık
insanlar ki bir şeyle bir ömür ısrar
gerek ki tüm alınganlığımız kısasla bitsin
bu yüzden diz çöküp
ayrılık istedim her ağızdan:
bir suretti günlerimiz dünyada
yalan, bileklerimize dolanan son kanın sancısı..
ey en solgun aşklarına bir intihar borcu olan
ben, odalarda resmi asılıyormuş gibi duran
herkesin yanlış okuduğu bir şarkıydım hep

sonunda gördüm, hep bir yere koşuyormuşum:
mektupların karalanan yerlerini okumaya
her inadı denediğim bir aynada yeniden konuşmaya
bir yerde beni hâlâ affetmeyen bir kadın nasılsa vardı
nasılsa daha neyimiz var
yıllar sonra yeniden konuşmaya
çünkü bütün aşklar bir gün uzaklara itina
sanki, ölünce dökülen su gibi
gözlerimde bunca hıçkırık dururken
yaslanıp emânet omuzlara, diyecekmişim:
nasılmış ve nedenmiş artık sevilmiyor olmak..
ey yüreğinde zehir saklayan
ben, şimdi eve geç gelmelerin çocuğu
kimsenin bilmediği bir dildeydim hep

buhur ve buhran

ancak bir cümleye vardırdım cesedimi
çünkü bu tenimdeki kıran
bu kış bahçeleri, örtük perdeler
ah evet, zamansız bir çölün kumu
bu dinmeyen uğultu
durmadan âzâr soyunduğum bir fiil içindi:
anla!

sığındım eski pencerelerin hıncına
ağır uykuların seyrine daldım
kamaşan nesneler
duvara gömülen aynalar gibi dağıldım,
artık solgundur hiç tutulmamanın elleri
oysa ne tende arzu
ne ruhta selâmet istemiştim
yalnız, başka biri gibi şer edip
mahâret dilemiştim cüret gözlerden:
beni de öğüt ölümün yaşını öptükçe
çünkü daha ashâbına kirlidir
bizden yükselen ibret

âh! uyandımdı oysa bir sitem olan yüzünde
artık ellerin avuntusu olan ellerini tutup
gece yarıları suya uyanan bir çocuk gibi
işte! demiştim:
sefere çıkanların geride bıraktığı hüsrânla
kan lekelerine büyümüş rengimi soyunup
yıkandım kir taşlarında gam sularıyla
yokluğun boğuk sayhasında arındım
ama kimsenin rüyâsında yer bulamadım:
alaz geçtiğim kapılar eskiden kilit

kuşkuyla kendimi kavrarken
konuşmak istemiştim sadece
çünkü bilmem gerekti:
bu ekmek ve su kimin rızkı..
inciteceği dalı iyi bilen bir rüzgâr gibi
sorarak varmaya çalıştım her soruma
ansızın susmaların şükür yağmuruna geldim
duydum: herkesin kimsesi yok
herkesin gözlerinde mezar
her yerde bu yas yüzükleri..
çünkü daha yağan üstümüze buhran
daha tüten üstümüzden buhur
işte bundan kazıdım dilimin kibarını:
içimin farz ölümüne döndüm yeniden
bari kalmış olsun dedim hasret taşları
bari nasıl sessiz ölü evleri
ya da bir ölünün bütün inceliği

dinledim damarlarımın dargın dağdağasını
gözlerimdeki zemzemi döktüm
hala değişen bir şeymiş gibi baktım sabaha
oysa bu nadas kalpler
kendini kendinden azat edemeyenler
ne anlardı sanki:
sararmış bakışların sızısı kime
uykunun son uykusunda kime uyundu
kimden böyle azar azar kalıp beter
koyaklar, derin vadiler, ıssız geceler boyunca
kan ve ter

istiyorum artık: öfkeli ve yağma
sancıyan bir ses olayım edep duvarında
karbon sözler, kıyım gövdeler geçeyim
zora giden bir yamayla
kadim bir sabır olan yol kadar gideyim soruma
kimin adını sayıkladıysam ona
kimin canına nasipsem ona varayım
nerde bir aşk
gurbet olayım

sevin sehpâ

dökülür sonunda sırmalarım, gözlerimi yağmur alır
simli yorganımın esmer yaralarına güvenirim
ayak altında beklemekten usanmış sehpâ sevin
aşkla doğrulurken kalbim de devşirildi, sevin
meğer acemi bir lehimle bağlıymışım tebaama
aymaz eşiklerde bir su dökenim bile olmadı
ayaklarımı uyduramadım göğsümdeki çatırtıya
dilim zifir kesildi künyeme, sehpâ sevin
dar sokaklara yamanırken kırk çileden geçtim
acıya vâris sabır olsa da sese maraz kaldı:

acıtan emânetim, zarif yankım, insan bazen ölür

dökülür sonunda sırmalarım, ayaklarım toprak çeker
yalnıza katlanamayan kasabanın kasveti uğurlar beni
ayak altında beklemekten usanmamış sehpâ sevin
dağlanmış gövde karanlık sulara uyanır, sevin
boşuna dalaştım her kemiğe kaynamayan dilimle
bir öpüşle kamaşan dudak tuza yatarmış sonunda
hayat da kalay istermiş çünkü, anlamadım, sevin
bir hatırlık kadrime güvenip giderim, sehpâ sevin
mendilimde kal *sesleri* kalmaz, bu bana revâ olsun
soluk diner bir uzun gece, herkes aynı soruya döner:

insan bazen ölür

dökülür sonunda sırmalarım, gövdemi pas alır
bir atımlık dar gönlüme bile güvenemem
ayak altında beklemekten uslanmış sehpâ sevin
azap konuştum: hayat da çıkar yol değil, sevin
annem bakmasın dağlara, orda bir oğul yok uzakta
ne ovada şâhân, ne bir yerde başkası var artık, sevin
kamam yarıya kadar çekili, ipim boynuma tamam
nabzımda bir seyreklik, gönül indirdiğim ne'm kaldı dünyada
sevdim, incittim, övgü dolaştım, sevin sehpâ
yine de kan taşı değil, acıya bir söz kaldı:

dökülür sonunda sırmalarım, tene eski bir bahis kalır
toprak çeker, yağmur alır, tenhâlığıyla avunur
acıtan emânetim, zarif yankım, insan bazen ölür

vâveylâm

kekre bir kapının önündeyim işte böyle çok zaman
âh! üvey heveslerin peşinde muhâcir
derin yamaçlarda seferi bir halkın öksüzüyüm
çıbanlarıma ilişecek gücü bulmak için
yol boyunca izler bıraktım
çarpık çentikler attım sağ kalan yanlarıma
toprakta bir kaç damla erken kan
yine de kimseye anlatmadım, ilksiniz:
düğümüm karardı da her seferinde
mecbur kaldım *öldürdüğümü sevmeye*

kekre bir kapının önündeyim işte böyle çok yaz
elbet ben de başka aşkların kılıç artığıyım
ve ilk gecesinde yarılmış bir kuşatma gibiyim hâlâ.
belki çok erkendi gözlerimi dikip konuşmak için
ama beklenir de neden yanıt alınmaz uçurumlardan
neden iltimâs geçilir boynun en önce kırılacak yerlerine
anlamayacak kadar şaşkındım
yine de kimseye anlatmadım, ilksiniz:
çekilmiş denizler, kapanmış defterlerle geçti de çok yaz
bulunamadı safirden el değmedik yerlerim

kekre bir kapının önündeyim işte böyle çok gün
uzun kandil gecelerinde ağarırken saçlarım
işte böyle çok defa bir sürek avının ortasındayım
bu yüzden pıhtı bir gölgeyle geçerim eriyen kendimden
gözlerinin kökünde birikmiş kibrit suyuyla
yenilmiş bir bozkıra yanmaya giderim
yine de kimseye sormadım, ilksiniz
beni bir sözün eğrisine bağışlayıp söyler misiniz:
zaman tanıdım da bunca dar zamana
neden toprağın kir sabrına varamadım

aşk ve ülke: kalınmaz

susulur, orda işte, sesindeki kargaşaya aldanır gönül
bir gün bir çocuk mecbur sorar:
bu nasıl gitmek
kahır, korku, sabır; vedâ bile mahrum bana
yalnız, etten ve kemikten bir ses: gitme!
hüküm soran donuk annedir
öpüp başıma koyduğum bir el
gıyâbında yargılanır kalbim
anlatılır: buymuş sana sebep

kardeşe sızı
dünyaya selam
geriye mektup bırakılır
çünkü *yokuş yol*'da gece kurşun
gündüz çizme dağıtır devlet
durulur gökyüzü, davullar susar
bir düğün, bir cenâze
her yerde zılgıt, sorulur:
bu nasıl katlanmak.
kayalar yarılır
mezarsız ölüler korosu başlar bende:
erken yaşım, ölüm yaşım
senin vebâlini kim taşır

dönüp bakılır son kez
parmaklardaki şefkat azalır
anımsanmaz hangi kadaya gönül borcumuz kaldığı
anımsanmaz:
hala kısa seyirdir dünyada insan
ağır iyiliğim, sevgilim
uzun ayrılık oldum, öyle farz et
yürüdüm, tükendim
her kayanın gediğinde ağladım
gıyâbında yargılandı kalbim
anladım: buymuş bana kısmet

iki kış bir güz

iki zorlu kış geçirdim parmak uçlarıma basarak
adımın çağrılmasını beklemeden çıktım arka kapıdan
rüzgârın sesiyle savurdum
benimle anılan bir vâhayı
unuttum karda gül kırıklarını, çıktım dört kapıdan
dönsem çoktandır biriktirdiğim alınganlıklara
o eski uzak yazlara gömülürüm sandım
ama olmadı
çünkü beyaz gecelerimin isi boynumdadır

iki zorlu kış geçirdim parmak uçlarıma basarak
hiçbir karda rastlamadım kanıma, izim belirsiz
silmeme gerek kalmadı
patikada bıraktığım gölgemi
bir kaç dakika ya da bir zaman
zaten yoktu merak eden
kendimi duyacağım kadar bağırdım
bir daha kırılmayacak bir daldan
kalın urganlar seçtim yalnız
çünkü beyaz gecelerimin isi boynumdadır

yine de alnıma yakıştıramadım hiçbir panayırı
bu yüzden, uzak şehir ışıklarıyla oyalandım bir süre
titreyen dudaklarımda gezinen yasa gömüldüm
ne kadar nedâmet getirsem her yanım rüyâ

tanrım öldür

I.

ben burada kilit altındayım yıllardır
göğsümden akan irin ancak gecelerimi ışıtır
nereye baksam ezâ, kimi dinlesem minnet
ben burada kilit altındayım yıllardır
kaç kez çıkarılsam da güneşe kurumadım
çok susmuştum oysa, bugün kanıyorum:
gözyaşlarımı akıttığım sayfalar tac olsun başıma
çünkü acısına seyirci ister hayat
âh! yıl oldu, uzun oldu, kim hatırlasın

utanmasam da söylesem:
rahmân! n'oldu açtığın kapılar
nerede kaldı bin telaşla geldiğin uzaklık
kısık bakışlarla kimi geçtimse hala buğu
onca kalabalıktan kalmadı bir hatıra
dinlediğim her masal şimdi doğu:
âh! açıldım ve kapandım kendime

metruk evlerden mevtime dağılan göç
karşı tepelerden âhirdir şimdi
uzaklarda, küçük boylarıyla uykusuz çocuklar
her gece boynuma vebâl bir miras bırakır
korkmasam da söylesem:
keder oldu, zayi oldu
da ne oldu
dinmedim, dinmedim
ah! o eski sancıyım hâlâ
tanrım öldür

II.

yıkık köprülerde kalan sesim
şimdi serin rüzgârlarda bir parça bezdir
hangi yana dönsem
her parçam kimin
sor şimdi:
kül kimde, derin kimdedir
anlamak için yetmiyor yeni hâfıza
hangi söz yeni, umar kimde
dedim:
nasılsa kıymet değilim bir yüzde
hâtır değilim
adı kardeşine redif koşulan
bir çocuğum yalnız
ben o duvarlarda
sararmış bir fotoğrafım
üstümü örtün
yedi rüyâ görsem de kendimi görmesem artık
âh! onca kötülükten iyiliğe geldim:
sonunda bezdim
tanrım öldür

III.

aldığım lânetin uğruna yanan güneş söndü
özür borçluyum sırattan geçerken incittiklerime
borçluyum, bize sırasını bozan her ölüme
ama işte ben!
dünyaya selâm durarak yürüdüm her adımda
yutkundukça kalbi acıyan bir ben kaldım
yine de, üstüme kapanan hangi taş neyi örter
sokaklar hangi gülüşümden mustarip, bilmem
ama bilirdim uzun bir sayfada kara olmasam
âh! yine de unutulmuyor alınmış bir ah

IV.

boynumdan öpenlerin selamıyla bitirdim sözümü
ama kimsenin sırrı yok
herkes kendi ömrüne recâ
avuç avuç gezer de bulamaz bir çıra
böylece bir kez daha ördüm duvarımı
bir kilit taşı tutuyor tüm sırrı, şimdi ağlasınlar
kimsenin su kadar meseli yok:
eğildim kuyuya,
bir yudum, dedim herkes için
dedi: *kan doluyum, sırrını verdin çünkü bana*
keşke bir söz daha etseydin
belki şiir olur yazılırdım sana
âh! kalbim kir tuttukça kin döktüm
tanrım öldür

٧.

evvel zaman öptüğüm her dudaktan ömür
gülüşümün seyrinde güllerin yeşerdiği hâşâ
bozkırdaki mezarların yalnız ağaçlarına koşarken
durdum ve kulak ettim
benden sızan oluğun esrârına:
gel ve dindir beni her nasılsa

tablo

ben
ancak
o kapının önünden geçip giden
yolcuları seyredebilirim
çünkü su bile derinliğini kaybetti
kimseye nakış değilim artık

sesim bir sabah kadar gürültücü olmadıysa ne yapabilirdim
göğsümü germek ve gözlerimi ovuşturmak neyi çözerdi
dağın eteğine inen sisi bir büyüme nedeni gibi görmek
çam ağaçları arasında aldığım yolu kutsal saymak yetmezdi
bana
çünkü diş çıkaran bir çocuk hırçınlığında geçti daha kaç
ömrüm

bir tablo sadeliğinde görünürken seyrim
yanaklarımın sıkılması gerektiğine inanmıyorum
gözlerime katılması gereken buğuya bile yazıktır

çünkü yazık: adım kimseye dövme değil artık!

III. FETRET

I.

âvâz

sokakları gönendirmek için gezinen yüzüm şimdi pas
artık kesif kokularla anılıyor adım ve cismim
her kötülüğe varım artık: annem beni görmüyor
çünkü anneler bir gün icâzet verir her çocuğa:
git ve gözlerin güz olmadan başkalarını öv artık

eski bir sevgilinin hatırasını örter gibi
kapandı ardımdan yedi kibir bir karar üstüne
yüz sürdüm yolların sonsuz âvâzına, yürüdüm
melekler bakmasın diye uyurken örtünen annem
ben uzak yaşına gelince şimdi naz:

âh ki büyüttüm çocuklarımı başkalarına!

II.

biley taşı

eriyen bakışlarımda çözülürdü zamanın uğultusu
gelirdin: dudaklarının arasında yağmurun sesi
unuturdum, uzayıp giden gökyüzü kime kapalı
neden her şey vecdini soldurur
çocukluğunu anlatırken neden mendil ister babasız kadınlar

bilmedim, çünkü herkesin kalbi artık biley taşı
herkes kısık bir sesle hırpalarken canını
bazı babaların yasıyla yaşarken herkes
savurdum bir sitemle ölümün giz dilini
ne baba ne *oğul olabildiğim kadın*, bağışla:

ey yetim, bu aşkta babanı bulamadım galiba

III.

gayb

şükran çocukların kederi kimsenin hayâsını acıtmazken
geldim ve bahar dallarını incittim ağaçların
misk ve amber
aktâr ve azelyaları uzak tuttum hanemden
kalubelâ, dinmedi içimdeki gedâ

saçlarımı rüzgara tutup döndüm nesebime
duyulmaz oluncaya kadar bağırdım kül ovalarda
unutmadım: dağlar uzak, girdap ve ahd
herkesin kollarında birinin sarılması noksan
ağabeyini soran bir çocuğun gözleriyle kaldım

doğu'da her dağa bir fâtiha'yla

IV.

ip ve intihar

belki bir halıdaki yalancı desendim
fayda vermedi ilmeklerdeki çırpınışım
kanımın rengine bulaştı göz nurum
özürler bileklerime dolandı
kan kardeşi oldum canımla

bir örnek ses sağanağıydı evler
hangi hayatın imlâsı bozuksa ona sığındım
hep aynı tozdu yuttuğum
bir soluk için dolanırken sokaklarda
işittiğim hep aynı âzâr:

bilmediğin hayatları dokuma asla

V.

gazâla

bir zaman senden ağlar kaldım gazâla
sesim o uzak dağlarda dağdâr şimdi
sanki unutmak için var anılar kinimde
ve sanki hep küs tadıyla söylenmiş bir şarkı duyduğum:
herkes bir gün bir aşkta imkânsız hâlâ

ne ırmaklarda haz, ne perçemlerde sefkat var artık
kuşkuyla dönülen aynalar ve kapılar şimdi
yalnızlığa kötü gelen yağmurlar
acıtan tesadüflerin sesi*: mutluymuş*
ah gazala, her şey eskisinden fenâ:

kül büyüt canım ve mümkünse *acını unutma*

VI.

ten yazgısı

ne kadar uğraştıysam da
ortak bir yangın yakıştıramadım gözlerime
rüzgârın geceleri sürüklediği odalarda
her suçu ergenliğimin ince bileklerine bağışlayacak
bir ten yazgısı bulamadım gövdeme

çünkü yalnız yastıkların dinlediği iniltilerimi
kusur evler, yağma yataklar dindirdi bir süre
ne ayrılıklarıma temyiz yolunu kapatacak kadar bıçkın
ne el ele tutuştuktan sonra
avuçlarımı koklayacak kadar acemiydim artık:

bilmiyorum hangi kuytumda hangi nefes kaldı

VII.

mor sevgilim

bir tespih gibi dağılıp hatırlarken seni
öptüm etimdeki kızgın mührün sızısından
dizlerimde işleyen yaraların haylazlığıyla
hayata benzeyen sözler ettim kime rastladıysam
kime baktıysam: birden acıyla bozkır ömrüm

bu kaçıncı düğüm atılan bana, bu nasıl böyle küf
söyle: artık ne, bu harâbe kime
boğaza tıkanan yutkunma
nedensiz bir akşamdan kalma nem gibi unutuldum
ah! kim ki kaldı bütün aşklarının yasını tutan:

aziz sevgilim, her gülün ziyânı neden kokusu kadar

VIII.

müntehir

sanırdım tufan hak ettim dünyaya bakarken
böylece kemirdim canımı bakışlarımı enkaz sanarak
ıssızlığını sürürken beni çağıran uçurum
canım yanarken bende katranla yağan su
yüküm bu kadar zehre iken konuşmadım bir daha

neşter bir daha derinimde derin olmadan denemedim
ben ki dile gelmedim ateşi her avuçladığımda
ölüm meleği örterken korkunun kaşmir sesini
dilsiz kayalıklara biraz daha yaklaştım
soludum ve imrendim boşluktaki sırata:

bazı zamanlarda yaşamamalı, dedim, konuşmadım bir daha

IX.

kapanış konuşması

kasabanın ölümlerden aşk beğendiği zaman: yetim çocukluğum
dizlerini karnına çekip sorardı: doğmayacak mısın
bir şehir arardım, diyelim bir yer, aksak yürürdüm sokaklarında
yüzümden bir halkın solgun meramı okunurdu:
âh hayat! bizim hayfımız hangi devrâna kaldı

gölgeme bile silah çektiğim zaman: kurak gençliğim
ellerini çenesine dayayıp sorardı: sevinmeyecek misin
bir şehir arardım, diyelim bir yer, sabi kalırdım orda
sicilimden bir harâminin son tufanı okunurdu:
âh! geçti devrân kendini vurmadın dara

adımlarıma rahmet okumadığım zaman: ürkek sonralarım
bavuluna son parçayı koyup giderdi: konuşmayacak mısın
bir şehir arardım, diyelim bir yer, ıslak bulurdum ellerimi
tren gardan çıkarken son vagona yetişirdim
âh! benim eski sesime zarar aşktın sen:

artık kalbimde fetret

X.

âzâde

sığınakların sızısıyla büyüttüm
yolların sonundaki çölümü

kin divanı

2001-2005

Cemal'in aziz hatırasına…

I. KİN TAŞLARI

KATRAN

I. Veda Neziri

sözün harfi bağışlamadığı yerden geldim
sabır telkin eden ayaklarımı unutup
taşın ve suyun uzağına geldim
oysa erkenmiş daha
ceplerimi sökerek ayrıldığım kendimden
ne kadar uzak düşsem
çeşmeler yine susacakmış yüzüme
geç oldu ama bunu da bildim:
yarıldı aklımın serinliği
herkes bir nehrin dalgınlığıyla baktı bana
ben ey paslı sözlerin sahibi
onca zaman sonra
herkesin yalanın saçlarını okşadığı yere geldim

herkesin veda hevesiyle toprağa imrendiği yerde
iki gece beş kış uyudum rüyama
kara atlar kışı geldiğinde
artık kalbime gerek yok, diyordum
olsa da faydasız
beni kadırgamdaki üveyiklere mahcup kılacak
hangi kelime geçit
dokunduğum ipeklerden yükselen zerre
bana neyi fısıldar, diyordum
ama bir gün bir harf parmaklarıma dar geldi
kirpiklerimin işaret ettiği vadiye baktım
bir gün ceketimle bir kapıya yığılıp durdum:
adımın geçtiği yerde kim üşüyebilir
her taşa tuttuğum alnımı
kim unutturabilir bana

daha çok dökülmeden varıp sormalıydım
ellerim titrerken çıraklığım nerde bitti
sebepsiz ıslanırken yoksul eskilerim
kayaları yalayan köpeklere eşlik ettimse niye
kendimi soldurmakla ünlendim sonunda
sandım ki su bana sırrını bağışlayacak
taşa rastlayan bir çivi nasıl susarsa
öyle eğileceğim her kuşkuya
sandım ki söğüt ağaçlarına ağlayan
ürkek süvarileri susturabilir
ellerine bakarak büyüyenleri sevip
okuduğum veda yüzleri unutabilirim
çıraklığım nerde biter bilmeden
yedi cüretle geçtim kapılardan
yine de kaplan kini bırakmadı beni

hududa kulak veren boynuma
ne söylediysem faydasız
kırmızı karlar yağarken affedecektim
herkesi ve nezirimi
bu başkasının kini olmalı, dedim
bu gergef eski
vahdeti bozdum, daha çok mahvolmak için
çelikten aynalar tuttum çöle
haram sularda dağladım marifetimi
ne yapsam, ne yapsam
yine de hep, âh
düşmanımın teni çekti beni

başkasının kanatlarıyla vurdum kıyıya
yaralı atlarım, kırbamdan dökülen kan
gelip almaya gücümün yetmediği iştah
havaya atılan taşla vardım kapılara
çok eskiden yeterdi bana
duvara dayanmış tüfeklerle aldığım soluk
sanıyordum ki
rüzgâr her sözü süpürmeden anlayacaktım:
herkes ölüm kınaları sürünüp beni unutacak
âh ve ay'la görünecek görünmeyen
etimde sınanan bir veda ki
içimden o kelâm-ı kadîm akacak:
beni herkes en son gördüğüyle hatırlayacak

temaşakârların yalanıyla indim
çocukluğumun yılan sarnıcına
dilim ve rüyam geride kaldı
uzak düştüm yas çadırlarının kahrına
kırk inziva bakarken gözlerim
dedim: kara yazlar biriktireceğim yazgıma
gün gelecek göç edeceğim sarnıç ve şerrimden
ellerinden dövme güller düşürüp
güneşe sırt dönenler
kısmet ve allah'ı burada değildi
deselerdi bana

II. Veda Tavafı

puhu kuşlarıyla uyanıp
endam aynasında gördüğüme kıyam etsem
o isli tandırın etrafında ne kadar dönsem de
bir kuyu başında herkes kadardım işte
herkes kadar sevdim hatamı
söz olsun ki kustum öğrendiğim kelimeleri
ve eğildim uzağımdaki seyrime
kuyuya düşen kara çocuğa bakarken
son kez bakarken bende kararan bana
solarken soran her insan kadar
sordum suya karışan arzuma:
bir kötülük vaadidir insan
ey gizli çürüyen sima
yol dönsem şimdi kime

uzak kervanlara terk edilmiş gibi bakmasaydım
başkasının gözleriyle sevmeyecektim kendimi
bir tenha bulsaydım kara kışlağımda
eğilip yalayacaktım sağrımı
ah, sırtımda rüya ve rüzgâr
ölüm suları dökünüp
yeniden sırdaş olacaktım cesedimle
ey zamanı kısa denilen heveskâr suret
kadınların hatırladıkça içlendikleri
o çok çocuklu çıkrık sesi
belki bu kadar incitmeyecekti beni
yalnızlığın herkese düğme olduğunu bilmesem
daha ikiydi tavafım,
belki gitmesem…

bir geyiğin gözlerinde kışmış uyandığımda
oysa öğrenmiştim dişlerimi sıkmadan
göklere yakın uyumayı
dizlerim geyikler kadar koşarken tuzağına
hep bir fukara öfkesi belli etti beni
yokluk vadisinde ziyan seferiler
dönüp son kez baktılar bana
dediler: zamana küs
öldürdüğün yılanları gömmek için gelme
ağunu kirpiklerinin hürmetine sakla
çünkü kış kanat germez toprağın imâsına
nasılsa herkes ömrünü yer
git sen
kalbin acısını ayakların sızısı alır
kalbin acısını ayakların sızısı alır
gitsen de!

daha uzağa gidebilirdim ayaklarım olmasa
yükümü mola taşlarında indirmez
geceden geceye katrana bulamazdım göğsümü
parmaklarım her beladan hevesini alır
anlardım: geçer zaman
insan kötülüğüyle nam alır
ve ricat eder yılan derisine
bir elin bir ele selamıyla
velev ki geçer zaman
hâşâ, demedim, ama
kalpte zina gibi geçti söz içimden:
daha *gül sen*, daha gül
insan duman hevesindedir dünyada

yarasaların kanat sesleriyle
atımın masum boynundan inip
iki harf arasında şüpheyle kıvranan
toprağa ve adıma baktım
bir yaprak gibi ağdım boşluğa
ağzımdaki sağanağı dindirdim
ve fakat rüyâ terzisi razı gelmedi
o pak tende kirli durmama:
avuçta sıkılmış bir taş gibi durma, dedi bana
çünkü sorar her taş, sormalı:
neden benim kadar katlanmadın bana

kaç zaman sonra
eksik tavafıma bakıp
sol gözüyle ağlayan bir kadına söz düştüm:
kıvranan ömrün uzun olsun, dedi bana
o yokluk burcunda git ve gel
allah bir tenha bulur belki sana
belki bana gel..

III. Veda Kini

ey sabahına uzak düşüp meydanda sıra bekleyen
çok yer dolandım sonunda yanına düştüm
sokaklara vardırmadım gözlerimi ama gördüm:
şehirde herkes tebdil, erkekler yalan
orada herkes tacir arzusunda
şimdiden sonra her söz tehir gelir onlara
orada zifiri kadınlar zamanla kendilerine kararır
denizi bilmeyen çocuklar suyu söyletir:
şehirde herkes teşhir, kadınlar yalan
andolsun ki neden sustuğu şüphe
bir kadını sevdim orada
uzadı saçları, görmedim
her harfi sağdım
alkışlar aldım şehirden çıkarken
erkekler ayân da, her kadının kalbi sır
neden, bilmedim

bildiğim, o haram duvardan neden geçtiğim
neyim varsa bıraktım geride çünkü
oysa gözlerim ki biri kibir biriktirir
biri içlenirdi ötekinin mahzenine
meğer denizi buluncaya kadarmış nehrin telaşı
hasılı bir bardakta iki suymuş kıymet ve kıyam
anladığımda gelip durduğum duvar
kollarına aldı beni ve git, dedi:
daha uzağa ve doğu'ya
saçlarını arkaya yaslayacak kadar
öğren yokluğun üşüyen dilini
doğu'da her şey bir vedayla sezilir
ey sözün sedefi
seni göndermez
anlam ve âmâ nerde
kulağına fısıldardım ammâ
sen de bir riyânın çocuğusun sonunda

iki taşın sesinden çıkan alâzla
her sabah yediğim toprağı unutup
soğuk taşlar biriktirdim sabahla gelenlere
ama her seferinde yatır uykusuyla
döndüm herkese ve ezberime:
şüphesiz, o eski ağunun çocuğusun sen
denilen tekrarı duydum her seferinde
karaağaç, karaağaç
sen de duydun mu, dedim
duydum, dedi
ama ben sözümü yutar taşımı çoğaltırım
her sırrını meydan eden o şüphe beytine:
ey geceden geceye katran isteyen
yoksulun oldum her seherde

göğsüme doldurduğum kemikler yetmez olunca
altın ufağı ayaklarıyla yolu tozutan kadınlar
hüsran renginde baktı bana
yüzümdeki peçeden umar yok, dedim onlara
kendine şehvet dedirten rüyadan payım yok
bir kırbacın iç çekişinden beklediğim sadakat
incimi nerde düşürdüğümü hatırlatmıyor bana
kusur benimdir, başa dönen tespihle affedin beni
boynum eğilirken çıkardığım ses
nöbet durduğum uykular, sonunda:
bu kimin haramıdır, diyecek bana

son gece, bir kadının çadırında
eğildim kar kuyularının ateşine
mübarek akşamdır diye yaktığım kandil
kıstığım kadın, sırrım ol, dedi
korkarım gizli bir bıçak imtihan ediyor beni
çünkü ay batarken hendekler kazacaklar sana
ve sen söyleneceksin:
sırtındaki ben, *gözündeki kıymık*
neden görünüyor şimdi bana
ve belki yeni bir mezhep için
ferman edeceksin feryat edenlere:
aşk bir yutkunmadan başka nedir
aşk bir yutkunmadan başka nedir
yeniden ırayacak yolların
sanırsın yeniden çöl ve bedir

kör akşamların hışırtısını duyduğumda
artık hakkım yoktu
kimsenin otağında söz dökmeye
hile ve hevestim herkesin huzurunda
sim yeşili sularla sardıklarında beni
uzak, mor bir örtüydü doğu'nun rüzgârında
böylece uzadıkça uzadı ardımda tüten akşam
ağladım...
ey hâlâ yollardan bir göz uman
ey kör, dedim
her nefes kafestir artık,
her nefes kafes
beni senden soracaklar, şahit ol!
inandım: biriktirdiğim nal sesleri ezel
inandım: her şey ben gittikten sonra güzel

KAFTAN

ben bir akşamın göçmeniyim sultanım
boş sahanlıklarda bir buhurdan gölgesi
rüzgâr ve zaman, incir ve kuğu
ve avuçta bekleyen üzüm tanesi
çünkü alacalı bir ihanettir osmanlı
uyuyan cariyeler ve *abdest kokusu*
yani boğazlanmış kavuklar
dağılan mürekkep
ve kubbelerde bir salâ uğultusu

atların yanaklarına bakmakla
geçen çocukluğum
bir külliyede yüzüme serilen peçe
babamın vasiyet sakalları
redif ordular
ya da ibret koşulduğum kaleler
ve ayrık otları
binlerce topuk sesiydi odalar
ve haremde bir öğle uykusu

çokları feryad oldu, *bir ben kaldım*
her şey sararmış artık
her şey *sin* döker
bir titreme olduğum saray avlusunda
okşanıp etek öperken alnım
kadehlerde *cem* kızılı
ve ağaçlı yolda bir tambur sesi
kimse bilmedi
yüzünde bir padişah dalgınlığıyla
bir şehzade ki neden hep buğulu

sonunda örüldü bütün pencereler
akik, tortu, taht ve yağma
günü gelir ki taş mahzenlerde
eski bir kaftan hışırdar
kandiller söner, divan bir kuşku
kin hayli beklemişse
akşam bir kelimeyle başlar sultanım
ya da kesik şehzadeler
ve halef korkusu

artık var mıdır hakkım olan
o solgun gün batımı
kalaylı maşrapalarla serinlerken yüzüm
yazgı sevebilirdim boynumu
bir çöl halısından
gelip geçtiğinde kervanlar
ben ki ölüm kılındım
mor kadifeli rodos'un
şimdi yedeğimdeki hançerle
yedi bin ayak uzaktadır ıstanbul

HALEF

bilmiyor ama yine de inliyor, diyorlardı bana
oysa hep bana düşerdi kara kandillere üflemek
fışkıran avluları durdurup
çocuklar eve dönsün için
kindar çanağıma atılan ekmeği
hıçkıran kuğulara yedirmek hep bana

başka kim demir kapılara bakınır
yağmurdan sonra haritaların vakti geldiğini
kim anlatırdı yola dökülen suya
akşam azadı bir çocuktum ki
gümüş ıslıklarla bölerken zamanı
yaprak kını inlerdi hırkamda

usta, derdim, kemir mezar taşlarını
mendil düşür, mil çek
ekmek ufala kardeşlerime
evlerden uzağa gitmiyor akşam
kırk mızrak sonra bak bana
nasılsa senindir açılmamaya adanmış sanduka

çünkü söz geçiremedim rüzgâra ayarlı kibrime
kuzeydeki ayna taşları istiyor ki susayım
üç avuçla avutayım halef kinimi
çünkü küçük bir bahane öğretiyor sonunda
kim sakınarak geçebiliyor suyun lekesini
ben değil, yabanı olduğum o akşam söyletiyor

solgun ev, derdim o zaman, meğer dergâh
yedi ile dördün varlığından söz etme bana
herkesin iki adı varsa var
kusuruma toprak eleyen gelmeseydi dilime
ayak izimi kapılardan oymaz
pişmanların pişmanı dönmezdim sana

gittiydim, iyileştiydim; bir harf kadar olsun konuşmadım
sağır yılan su içmeye geldi hevesimden
marifet mührüm silindi
gönül ettim uluyan çakallara
herkesin haklı sorusuydu gitmek
gitmeyeydim, gölgeler gölgesi diyeceklerdi bana

çadırlar söküldüğünde bindiğim kan kokan at
kesilen başını şehirde gezdirirken
anladım: seni ölüm diyorlardı bana
oysa sonunu soluyan her şey kadar yalandım ben
ey çok zamanın sağ kalanı, derdim
beni kuruyacak bir kuyuya varmak diledim

cam kırığı yabancılar penceremе vurur
sis çanlarıyla giderdim ağaca bağlanan ustama
hayfa geçmiş seneler ipiydim
el ulağı leke gibi söylerken yüzümü
kin tutacak kimsem de kalmadı
vay ettim: usta kanı mecburmuş akmaya

II. Kin 'Gazeller'

KİN NEHRİ

beni anlama dedim, beni asla anlama
anlamak gizli kefendir doğu'da

bekleyiş, bekleyiş; kin sözler çünkü benimmiş
kızgın bir aşiret dövmesiymiş sesim duyulduğunda

sonunda herkes gibiymişim, herkes gibi vazgeçiş
her kelime çünkü bir peçeyle örtülüymüş anlamına

git, dedim, benim kahrımla yıka yüzünü, seviş
kalpte dikili taşlar bağışlanma sebebiymiş yolda

herkes gibi *kün*, herkes gibi değ - -
anlamak gizli kefendir doğu'da

KİN AYNASI

beni bana gösterecek aynamdı, almışlar
sır bende, ayna benim, esrar benden, anlamamışlar

herkes tene imrenen kara kırbaçtır bükülen aynada
bir taş bir aynaya neden bakar, sormamışlar

kınına dönen kılıç neden kanla bağlı
aynaya tutulan ayna kimde kırılır, duymamışlar

herkesin herkeste gördüğü: *belki bir gün olmuştur*
herkes bir aynadan oyulur ki hiç bakılmamışlar

el bağlanan taşlardan kin nedir sormam artık
sır bende, ayna benim, esrar benden, anlamamışlar

KİN SUYU

kandil ve terkediş hep bizimle gelecek
her alevi çünkü *hüseyin* eksiğidir

taa orada işte yollara bağlı yenilenler
*dağların anahtarı*nı kaybettiğinden beridir

artık solgundur kör çeşmelerdeki dudaklarımız
ali'yle bölünen her rüya bir üşümedir

döneriz ayrıldığımız çöle geri dönmek için
döndükçe kendi kalan derler alevidir

aleviler kimi zaman dağlara su içirir
her alevi çünkü *hüseyin* eksiğidir

KİN GÖLÜ

gül çarşısında herkes başka tükenir şeyhim; bak
hiçbir kelimeyi almıyor içimiz, kelimeler çoktandır vahîm

taşların bilmediğimiz yüzü hesap susuyor nicedir
olabilir sanıyoruz, bu kez tutabilir kopan lehim

biz göle bakınca ancak suyu incitir, suyla biliniriz
ama göle düşürdüğümüz gül çoktadır başkasına fehîm

eklendiğimiz divanda dibace eksik, ölüm solgun
artık o çürümüş seherde gülü gülle açıklayamayız şeyhim

çarşılar geziyor gözümüz; kepenkler kapalı, nilüferler eksik
hiçbir kelimeyi almıyor içimiz, kelimeler çoktandır vahîm

KİN F

bizim kanatlarımız uçmazken de çırpar, âh
yazgımızı biliriz, hep başkasına ıslanan mendiliz

hepimiz sarhoş süvarileriyiz gecenin
çok öldük ki kanın yandığını da biliriz

sudan bir şey alırken, suya bir şey bırakırken
çünkü tenimiz belki bir ayaklanmadır bildiniz

taşı öğrenen kini de öğrenir dediniz, âh
yazgımızı biliriz, hep başkasına ıslanan mendiliz

KİN KUYUSU

herkesin korkuyla düşürdüğü o son sesi ben almıştım
kuyu gömleğim var, içime çökmem demiştim

unutmalıydım düğmemi en son kime çözdüğümü
heybemdeki kum fırtınası böyle diner sevmiştim

dağlı bir sebep bulup kayalara yaslansam belki
yere çalınan içli testi benden akmaz beklemiştim

sulara mahsus o sarı sabır sinerdi üstüme
gün biter her şey bir küs içindir dinlemiştim

kuzeydeki son hatıram, kalbimdeki kös iniltisi
kuyu gömleğim var, içime çökmem demiştim

KİN YOLU

varmak dediğimiz hep bir vahadır
hiç gitmeyenler sonunda herkese yol olurlar

ne zaman uzağa baksak boşluğun develeri
kalmak dedikçe uzaklar içimize şüphe damlar

yanık otların çağırdığı rüzgâr oluruz giderek
o son meşeye çırpınan ayaklarımız kin doyar

kadim kervanların vasiyetiyle susarız çöle
anlarız gitmekle de tamamlanmaz yollar

yollar, yollar; bir gün elbet konuşacaklar
hiç gitmeyenler sonunda herkese yol olurlar

KİN EVİ

herkes bir lambayla söner çocukluğun evinde, ama
ne gömlek var dönecek geri, ne *yakup* artık bir inleyiş

her dalına bir çocuğun konduğu gamlı ağaç
her çocukluk bir rüyayla... tükeniş... tükeniş

meğer evler bir ölümle dinermiş bazen
belki de bir ünlemdir evler ve *o esenlik bitmiş*

bilinmiş kan görmüş çocuklar neden susar
ölümün her yerde bir özleyiş olduğu belki söylenmiş

bakmakla perdeler öyle kin, öyle beliriş ve öyle... ama
ne gömlek var dönecek geri, ne *yakup* artık bir inleyiş

KİN AVI

akşamla çekildi sular; av, avcı ve kapan karıştı
ben ki tutamam dediğim bir kinin mecburuyum

bu gökyüzüne bağlanmış kin atları, bu sürek
av, avcı ya da kapan; bilmedim hangisinin adıyım

sanki biriyim, parmağıyla göstermiştir bir el beni
kimin uzağına gitsem sanki onun tuzağıyım

at kuyruğu, sapan ya da kelimeler
herkesin başkasına susadığı bir gölün bakmasıyım

razıyım *avından el alan* aşka ve sabaha
ben ki tutamam dediğim bir kinin mecburuyum

KİN DAĞI

kimi sevsek mağaralar ve onun elleriyiz
ölüm belki bir dağa dönüşmüştür ve dağ artık biziz

adanmış yarayız uzakta ve uzakta çırpınan
o ki hep başkasının toprağındayız ve değiliz

beklemek hududunda iz sürdükçe zaman ve masal
resmedilen kurban ya da belki bir sabır geleneğiyiz

belki akşamı bekleyen çocuklarız, belki *kandil*
yaklaşsak çünkü bin yıllık rızadır şehir ve yeis

çünkü, dediniz: *dağı tanıyan nasıl tanımaz uçurumu*; bundandır
ölüm belki bir dağa dönüşmüştür ve dağ artık biziz

KİN RÜZGÂRI

ismail âdem'e

yılan ıslığı zamanıdır bu zaman
yazık ki artık bin elin artığıdır dünya

herkes uyurken içimizden çamur akar
ilk kim konuşacak sancısıyla bakarız uzaklara

kopardığımız gül artık kimseyi serinletmez
sözler kanatır dudağımızı başkasının yazgısında

karıştığımız atlar da bilmez, kimin suyundayız
acı yadigâr, âh acı tembihtir sonunda

duyarız, rüzgâr bilmek için eser kimi zaman
yazık ki artık bin elin artığıdır dünya

III. Kin Ağıtları

DENGBÊJ GECESİ

toprak yiyen bir çocukluktan
arta kalan ağıtlarla
bir sabır geleneğidir doğu'da akşam.
cembeliyė hekarî, filîto quto, rizgan û nurė
yani bir ocak başında okunan kasideler
yani doğu'nun başka bir zamanında
tamamlanacak olan dengbêj geceleri.
çoban ateşleriyle başlayıp
vaadedilmiş topraklarda biten
bütün o kürt söylenceleri
hepsi bir rüya içindir
âh o bozkır kederi.
oradaydım o gece
duydum içime damlayan o doğu
sözlerin vasiyetini.

yani her gece kokladığımız sesler
ve *iğva gölü* ve *dımdım kalesi*
çünkü eskilerin merhametini anlatır doğu'da akşam.
meleklerden mahrum uzak mezra geceleri
yılanların, buğdayın ve suyun başıyla söylenir
ayışığında yürüyen asilerin hikâyesi.
doğu'nun son oğulları ve kahreden kelimeler
tespih tespih geçerler zamandan.
uzak tepelerden duyulan silah sesleri.
çünkü hepsi başka bir bakmanın yetimi.

öylece başlar zehir emenlerin
kitaplara ümmî rivayeti.
çünkü efkâr ve fakir
aynı köktendir doğu'nun akşamında.
aşiret dövmesi nakışlanmış yüzüyle kadınlar
dilini hep kendi içinde deneyen
birer dilsiz olurlar önceleri.
serçeler suya iner gibi geçtikçe kış
bir koyun sağımında birbirine değdiğinde gözleri
hepsi başka bir erkeğin ateşi
hepsi belki bir gün bir dengbêj gecesi.

mutlak soracaktır dengbêj: ne yapmalı şimdi?
uğrun uğrun ölecekler besbelli
çünkü hep kehribar kalır doğu'da akşam.
içimizde ve dışımızdaki kin gözcüleri
bir sayıklama gibi bilirler
ölüm kimi zaman bir aşk töresi.
bizden uzak olsun, diyecektir dengbêj
âh bize yakın olsun.
hep ölüm söylemeden önce
ne yapmalı şimdi?
aşk mı gitmeli buradan
yoksa yeniden rivayet mi söylemeli?

doğu'da bir akşam, dengbêj gecesi
yani yıllar alan kürt söylenceleri.
oradaydım ama uyuyakaldım
dengbêj daha yeni söylerken ateşi.
ben başka bir dilin budalasıydım artık
ben başka bir zamanın zehri.

BIÇAĞA ADANAN ÇOCUK

akşamın ela perdesini aralayan
çocuklar erken büyür.
sıyırıp zehirli yılan gömleklerini
yoksulların göz hakkıyla bakarlar şehre.
eski kervanlardan aldıkları çan sesleri
gelip geçer iki yanlarında söylenen
iki mor ölümle.
akşamın ela perdesini aralayan
çocuklar çok geç anlarlar:
dünyada merhamet sözünü
miskal ile satarlar.

çünkü herkesin içinde
eksik bir *yusuf* vardır.
örtülü bir tabutla geçer
herkes herkesin içinden.
bütün çocuklar başka bir
adla boğazlanır. âh ki
hüzünler evine asılır suretleri.
yani bazı çocuklar kuyuya düşer
o su artık içilmez olur
çocuklarla kapanan kuyu
susarak taşlanır.

eski bir yasin gecesi
diz çöküp okunur
avuçtaki yeşil bene sığdırılan
abdal sırrı. o siyah sayfa
görülür: nasıl beter
nasıl mazlum, nasıl kin diliyle düğümlü.
diz çöküp okunur her gömlek:
çünkü kuyudur bazı çocukları söylemek

görmez kimse, göz göz olur insan.
toprağa sürtünen kadifelerin kahrıyla
üstüne dönen anahtarları haklı çıkartacak
bir maraz arar insan insanda.
görmez kimse, yol yol olur herkes.
kimse bilmez, kuyuda
kim kimin incinme sesidir aslında.

çünkü
suyla dönen bakraç
taşlara çarpınca anlar:
herkesin içinde eksik bir *yusuf* vardır.
çünkü
su ve ateş
kuyu ve dağ birdir:

bazı çocuklar kalır
bazı çocuklar bıçak içindir.

DAĞDAR

nasipleri yokmuş gibi hiçbir rüzgârdan
uyanıp baktılar dağdan kalma bir hasetle
kadifeler ve kalın yorganlar altında
çekildi gecenin salkımı lambalardan
iki kirpik değimi zaman kadar
bozkır yılkı baharlar gibi kahırken yola koyuldular

ceylan derisine yazılmış kara oktular
sonunda, bizi de yürü, diyen dağlara vardılar
dargın sayfalar, kefenlenen sözler
kadar ihtimal, *kadar* dağdar
mühürlediler yazdan kalma dudaklarını
hepsi ölüm, hepsi aşk ve çocuktular

hatıramdı hepsi, rüzgâr dindi, dönmedi hiçbiri

IV. Kin Şarkıları

KİNDAR SABAHI

gözlerini bir yabancıya anlatmak için
şimdi kimin mahvına imreniyorsun
hani üzgün anneler, eksik babalar
hummalı bir çocukluk varınca kapına
sarılıp sustuğun, tek gözünle ağladığın
sonsuz seviştiğin şimdi kim
derdin şimdi benimle yatarken
kime nasıl uyuyorsun
karanlık kışlalar, uzak dağ köyleri
ben hep seni gittim
galiba düşmanını özlemekle başlıyor kinimiz
ben şimdi galiba pek iyi değilim
peki ya sen nasılsın
uykularını bana kin edip
uzattın mı saçlarını

ben eskiden geceyi kendimden bilirdim
yağmur çırağı gözlerinle göğsüme kapandığın
safran sabahlarım yok artık
ben şimdi galiba çok deniz susmuş
kara kadınların kederiyim

ölüler akşamlara kavuşamaz diye
beni herkes suya uğurlarken
sen şimdi beni görmüyorsun
ne kılıçların şavkıması
ne yılanların yedi yıl sakladığı kin
saçlarını bana uzatıp hâlâ bilmiyorsun:
herkes ancak düşmanıyla tamamlanıyor

ABBARA

mardin'de bir gece düşmanımı aradım
belki *göçmüş kediler bahçesi*
ya da *bir kolu balık adam*
belki düşmanımdan çok izini aradım

çünkü o benden -- ediyordu
ben bir duvarın kederine dokunup
onu arıyordum

gibi eski yazlardan aralık bir pencere
kara *nehrin* karşısında
iki düşmandık *bakışan*

mardin'de bir gece
âh ne uzun gece
bazı nehirler birbirine açılmaz anladım

İKİ DÜNYANIN ÖLÜSÜ

Zafer Ekin Karabay'a

bana ormanlardan söz et
ölümün üç yaprağından

herkese bir vedayla bakan mürekkep kardeşim
sen şimdi iki dünyanın ölüsüsün!
kalbim iki yıldır sonsuz bir dua iniltisi

ben ölmedim
güzü kıskandıran boynum
ölmedi leylakları söverek
ama dünya da almadı beni

çocukluğum eski bir musluk sesi
ve ölümün üç yaprağı

o sızılı kuyuya vardır beni
sen iki dünyanın kederisin

bu taşı götürmeme
bu suyu kirletmeme yardım et şimdi!

RAKİP

adın geçtiğinde susmasını öğrenirdim nasılsa

susma orucu, istek minderi, kin çölü,
hepsi birer rivayet
bir başkasıydım her seferinde ve sayıklama

rüzgârın sesinden anladığım akıbet
yalnız seninle taşınan arzum
seninle kandığım yazılı ok

her şiir bin kefaret
her şiir bin kefaret

ey rakip ve ey yok!
şükür, artık unuttum
harflerin söylediğini

onca gittim
bak,
senin gibiyim sonunda

Temmuzun On Sekizi

"Huzursuz bir an, kadın erkeğin yakınlaşmasını sağlamak için başını önüne eğmişti. Ama erkek yapamadı. Çaresizlikten. Kadın döndü ve uzaklaştı."

Wong Kar Wai
in the mood for love

AYRILIK PROVALARI

I.

olmadım!
dağların sabrına sığındığımdan beri
olduğum yok artık benim.
bulamadım, taş neden yüzünü döndü bana
ne söyleyecekti eğilip baktığım su
rüzgâra kapılmış sağrısı o atın
bana ne dileyecekti?

âh ki durmadım dünyada soluklanmak için.

koyun koyuna uyuduğumuz
tepedeki çimenlikten beri
çok vaadiyle dünyanın
çok gözler gelip geçti canımdan
ama
olmadım!

hepsi birdi sevgilim
nasılsa sonunda hepsi birdi.

II.

filizkıran fırtınasıydı hayatım!
iyi hatırla!
kimin yüzüyle gelmiştin bana
bir begonvil, bir serçe, bir sabah ıslığı
kimin yüzüyle hayatım?

ayrıldığımızda kimdik
şimdi hangi gövdenin içindeyiz
küçük bir çıngırak çalarken sabahları..

bağışla!
bazı zamanlar unutuyorum
yola uzun bakmayı.
bazı şarkılardan geçmeyi örneğin:
famous blue raincoat, zu were, in your room
ya da o kemanlar
bir filmden arta kalan o yara.

nerede battı kadırgam
ben bile hatırlamıyorum, hayatım
bağışla!

III.

kaplanın kini
kuğunun son şarkısıyla
bir yerlerde yas tutan
bir pelikan sevdim zamanında,
dilimde kavrulan o son mührü ayrılığın.

dik durması istendikçe ağlayan
o çocuk kızın fotoğrafı
her uyandığımda
dönüp bakmakta bana hâlâ.

kalbim üç yıldır ıssız bir beddua.

IV.

git ölüm gör
hayat ne ki!
bıçak bile paslanırken öğreniyor
içinden geçenleri
bak benden tütüyor eski kışların bacası.

o zamandan beri
üç fırtına geçti buzlu camlardan
ne ki hiçbir yana gidemedi bu dağ keçisi.

dünya dedim bazı akşamlar
bir kum tanesine dokunup
dünya:
belki bu son göreceğim.

git ölüm gör
dağ yolları, patikalar, ırmaklar gör
şehre karış, camlar yürü
bir bıçaktan dökülen zerreymiş aşk
ben bilmedim
sen git!

dünya benden çok sevsin seni.

V.

elin alnında
otların hışırtısına kulak verdiğimiz
o geceyi unutma.

içinde çok dönmüş
paslı bir anahtarla gelirdi ölüm sana
gözlerin o zamanlar bir dua sessizliğiydi
unutma.

halkalanan bir deftere yazdık o geceyi
harfler belki susar sandık
bütün kelimeler bizi de an der gibi bakıyordu bize
unutma.

kimselere demeden çözdük iplerimizi
unutuş dedik sabaha karşı
dünya uzun bir unutuş
bir meleğin kanatlarını elledik o gece
unutma.

sabahına ela bir ayrılıkla veda ettik..

konuştuklarımız değil
sustuklarımız doğruymuş o gece
unutma.

VI.

gittin!

ki,

senden razıydım
senden razıydım.

VII.

bazen bir musluk sesine bile uyandı gözlerim, bazen hiçbir şeye uyanmadı. senden önce bin cümleye açılan ağzım, senden sonra bir harfe bile uzanmadı. benden sana ne kaldı, bilmedim. bulutun geçti, rüzgârın geçti, yağmurun geçti. bütün gün elimde bir dal parçası; ikiye bölüp durdum toprağı. bir eve döndüm bazen. her gece açık tutulan bir radyo: pink floyd: *hey you! bu taşı kaldırmama yardım edecek misin?* bazen, oyuklu bir kayaydım. bir sığırcık sürüsü geçmeyegörsün, bakır çalığı bir dağdım bazen. her yangına ateş taşıdım da seni uğurlarken yoluna su döktüm. üç defa öptüm alnından. üç defa geçtim aşk kelimesinden de artık geçmem harfinden dedim. bazen gökyüzüne baktım, bazen toprağa. her taşın gediğinde bilmediğim bir şey aradım. hayattı, çekiyordu, içine istiyordu bazen. *gitmedüm.* bir eve döndüm bazen. boşluğuna akşamlar silkelenen bir eve. merdiven sayısı değişmeyen bir eve. bütün duvarlarında su sesi işitilen bir eve. topuk sesleriyle konuşan bir eve. açılıp kapanan kapılarıyla bir eve döndüm bazen.

dünyaya sığdım da, bir yatağa sığmadım bazen.

VIII.

bir şaman ile bir evdalın rüyasından ne olur? kapkara bir rüzgâra savrulmuş ıssız bir çöl gecesi ancak. köpekler ve kandiller. ölüm çalan bir santur. başımı eğip girdiğim bir rüya. selam aldığım, selam verdiğim, bir köşeye kıvrılıp uyuduğum günler ve gecelerden sonra ne olur? kursağımdaki son sözü dökmemi bekleyen yüzler gelip geçti önümden. hepsi birdi, hepsi bir... döne döne beklediğim çiçek, çatlamış kokusundan vermedi bana. bir şey söylemek için büyüttüm karnımdaki taşı, ama ne, bilmedim. su nasıl akar, nasıl donar kendi içinde; her rüyayı gördüm ama bunu görmedim. perdeler açık, yüzler kapalı. şaman gitti dedim her çadırda; evdal kapınıza düştü. giydim yas gömleğimi. elimde asâm. yaprak verdi de, çiçek vermedi hatıran.

bir kaya dibi bulsam da artık sussam.

IX.

dağından ayru düşmüş bir kurt uluyor.
bir yel esiyor alnımda
saçlarımı karıştıran bir el.

göğsünü karla ovduğum bir kış bitiyor.

görüyor musun:
yıllar önce attığım ok
şimdi düşüyor.

aşk sende
heves bende kaldı.

çok seneler geçti

adın hâlâ
bir alaçiçek gibi duruyor,
gibi büyüyor şuramda.

X.

köpekler yalaya yalaya
iyi edebiliyordu yarasını.
kurudu dilim
ben edemedim.

tarafe'nin avlusunda
bütün ayrılık sözleri gibi
fazladan bir ses etmeden,
oturdum ağladım
oturdum ağladım.

XI.

içimden çok geçirip adını anmadan
içimden çok geçirip adını anmadan
içimden çok geçirip adını anmadan:

sargılı kanatlarım duvarlara çarpa çarpa…

XII.

adın geçtiğinde susmasını öğrenecektim güya
her cama kan üfleyip
ortancaların sabrıyla bakacaktım dünyaya.
sesimi kimin kalbinde düşürdüğümü unutacak
uğrun uğrun giden rüzgâra katılacaktım.

sürdükçe zaman
yemin düşürdüğüm kelimeler de
döndü sırtını bana.

sesimde gam evleri
dudaklarımda kuyu:
bir kayaya yaslanıp
bozbulanık sudan içtim:

ölüm içtim
ölüm içtim
ölüm içtim

yarıldı dünya

duymadın mı sevgilim?

XIII.

sabahın esintisiyle söz ediyor musun benden?
kışlar gelip geçerken canından
bir kar kuşuna bakıp
dizlerin karnında
ağlıyor musun hâlâ?

birbirinin çocukluklarına yutkunan
iki çocuktuk zamanında.
hep sol gözleriyle ağlayan masumlara..

kim geldi geçti canımızdan
yolları önce kim sustu
hangimizindi bu çocukluk
bulabildin mi orada?

bak hâlâ:
burada nasibi yokmuş
diyorlar sana.

XIV.

tutunduğum zifir sonuna kadar yandı gittiğin gece
yedi tas su içtim bir divandan
kefenlenen sözler çıkardım başkasının risalesinden
yılan çeşmesinde rumî bir rivayetle yıkadım yüzümü.

sen başkasının ateşine gittiğin günden beri
bağdatlı ruhi gibi bağırdım her gece:

künc-i mihnetde rakîbâ beni tenhâ sanma
yâr ger sende yatursa elemi bende yatur

duydun mu,
bazı gazellerin kahrıyla büyüdü
içimdeki çukur.

XV.

benim ördüğüm saçı başkası çözdü dedim. alaca akşamda hevesim vardı, yolumda bir kaya duruyor dedim. artık götür bu şakayık selini. bir kürt baladına kar yağıyor her gece: *evdal*, dedim: *evdal*, daha *incit kendini*, daha incit dedim. yıldırım düşür her gecene. ki, *kalbini bir gülle değişmeye* alıştın sen dedim. bir yüzüm yaz, bir yüzüm ayaz, olmamıştı meyvem, ham kopardın dedim. sende dolaşan çöl beni de aldı içine, talibin unutma dedim. rüzgârın getirdiğini rüzgâr götürüyor, on yıl önce *tanrım öldür* dedim. neden hâlâ bir inip bir çıkıyor göğsüm, kaldıysa akıt zehrini dedim. biliyordun: düşecektim. biliyordun: olmayacaktım. biliyordun: da neden vurdun *nefesin nefesime* dedim. *bağışla* dedin. parmağını şeyh gâlip'in bir gazeline koyup *bittü* dedin.

XVI.

-- değilim ben.
-- değilim ben.
değilim dedim.

XVII.

bitti derken, dindi derken, kurudu derken
her gece yeniden avaz avaz çıktı sesim:
sen varacağına vardın da,
ben neden hâlâ yoldayım dedim.

XVIII.

yedi kat göğün yetimiydin göğsümde,
yol kokusu başın
şimdi kimin sesinde uyuyor?
kimin ırmağındasın şimdi
o dağdan bu ovaya sürdüğün at
şimdi kimin ağacına bağlı?
yeşerdi mi tarlan
acı kök tadın aldın mı dünyadan?
bir avlunun karanlığından bakıp
her aşk kusur soyundandır
dedin mi her kapıda?
yarık içinde tırmandığın dut dalı
sana da verdi mi yemişin?
herkesten bir taş eksiltirken
ördün mü duvarın?
onca aşk geçtin,
hani ne var heybende?
her seferinde başka bir kapıdan
topuklarken ayrılığın atını
dinmek bildi mi içindeki sahra sesi?

onca yıl
veda ovasını gezip durdun da
gördün mü merhamet tepesini?

XIX.

çölde bâki'nin bir gazeline asılı kalmış gibi:
yarın dedin, bir gün dedin, ferdâlara saldın beni

XX.

de bèje: kırık bacaklı bir attan inip bir ocak başına çök. hep uzaktan bakayım sana. sönmüş bir dağın kokusunu içime alıp susayım seni. akıt kalbimi: qasimo de, têli de, zinê de. sabaha kadar yerime sen söyle: "kimse duymaz seni, taşlar duyar" de. de bèje: dön dolaş kürtlerin serin gecesini. baharı çabuk gelen illerden söz et. hepsi bir kasidede saklı aşkları anlat. dudağın ıslatıp bir rüyada gezdir beni. de bèje: su bile son damlasını akmadan kurumaz, yoksullukla ayrılığın kokusu kırk yıl geçmez de. de bèjê: üç bahardan beri dilsizim biraz, yerime sen söyle. yoluna düştüm: bir aşktan başka bir aşka nasıl geçilir de. de bèje: her ayrılığın kar yağışından söz et. her lafı bana getir. eski aşkların töresini anlat: mem û zin ve siyabend û xecê gibi, gömleğini hüzünler evine as, yine terk et! iki avcuna alıp serinlet alnımı. tel tel ayır uykumu. de bèje: bana nasihat et; "bu zaman, o zaman değil" de bana, ya da böyle bir şey söyleyip yine kahret!

XXI.

senden kopan taş kapattı kuyumu
o harlı bahçede
ne yandım, ne söndüm.

sınırım oldun
sırrım oldun
gelip bana kurdu çadırını iki dağ:
sen ilmek ilmek eksilirken
ben yunus oldum.

kırıldı tenimdeki testi
damlada umman arayan hafız oldum.

XXII.

ezan sesleriyle uyandım sabahları
sırtımda senden yadigâr bir hırkayla
içimde kara bir orman..

sabahları kurutma sesleri
ve tüller..
elimde eski bir firketeyle
uyudum uyandım yıllarca.

sökemedim çadırımı
burada kaldım.

yalnızım!

suların bir şey öğrettiği yok bana.

XXIII.

ne gerek vardı yıllarla tartmaya
yüzüme ışık tutmaya bir vadide
o boşluk kokan aynalarda
hesap susmaya
ne gerek vardı?

aramızda akıp giden
ipince bir aşk
bizi yetiştiremedi bir cisme.
sonu gelmeyen bir avda
kaybolduk sonunda..

sen kimin kayığıyla vardın karşıya
ben kime kaldım,
bilmedik.

yaş aldık
ömür geçtik
kaç kasırga gelip geçti aramızdan,

ödeşmedik mi hâlâ?

XXIV.

zamanla sanırım,
zamanla,
iki şey kalacak sana bana:
nasıl başladı bu yara
ve nasıl bitti
zamanla.

XXV.

kaç deniz ederdi kurban verdiğim ayrılık
sen ateşe tutulduğunda uçurumlar baktığım
sebepsiz susarken gitmek dilediğim aşk
kaç ömür ederdi başkasında,
sormadım.

titreyiş.. hep titreyiş!

son yağmurlar da geçti.

bu yara sendendi
bu yara…

XXVI.

kırk yedi akşam boyu
konuğumdu melekülmevt.

şimdi hangi dağ bana
hangi taş…

XXVII.

adını bilmediğim bir kuşun suya batıp çıkan gagası. akasya ağacının altında uyuklayan bir adam. ellerini rüzgâra uçak yapan bir çocuk. gün akşam olunca etekliğini taşlara yayıp oturan bir kadın. yamaçtan aşağı yuvarlanan bir çakıl taşı mesela: yamaçtan aşağı kayan çocuklar... yok yere saklanmış bir fıkra diyelim ya da. leyleklerin sadakati üzerine gazeteden koparıp saklanmış bir haber. döne dolaşa dinlenmiş, beraber söylenmeyi beklenmiş bir şarkı: *du/ du hast/ du hast mich*. büyüsü bozulmasın diye adını yazmadığım çok ağlanmış bir film ya da... sırt ağrılarını dindiren bir ilaç. bazı atların neden ağladığına dair önemli bir bilgi. gelip bende duran bazı kelimeler mesela: *du/ du hast/ du hast mich*... karşıdaki balkonda her gece gizli gizli sigara içen bir kız. üst katta çaylarını yudumlayan bir anne ile baba. bir elimde kahve fincanı. kırık kolumun sargılarında senden bir işaret ya da... kiraz küpeli fotoğrafın duvarda duruyor: banabakmakta banabakmakta banabakmaktahâlâ: *du hast mich.* sokaktan geçen köpekler, sokaktan geçen yağmurlar, sokaktan geçen sirenler arasında, hiç geçmeyecek sanılan geceler mesela. senin adınla çağrılmış, senin yâdınla susulmuş aşklar ya da... biriktirdim hepsini. kar topladım. çığım bu yüzden kopuyor. çığlığım bu yüzden kapkara.

zaman olur
başka şeyler de anlatırım sana.
ama şimdilik:
can ile ten
cam ile taş
gibi kelimeler dönüyor ağzımda.

XXVIII.

yazlar gelip geçti
sebepsiz bir taka dolandı denizimde
yağmurlar, o en uzun yağmurlar
sırrımı bir ağaca fısıldadığım da oldu
bazı sabahlar, hayat deyip sustuğum da.

sabah akşam uğuldayan kara bir taş
alnı akıtmalı sonsuz geceler
gülü tuza çeviren bir bakış
bütün yolları susan
kapkara bir atlas edindim elinden..

saf acı
saf sabır
saf söz..

bu aşk
bunca yoldan sonra
yoruldum dünya ilinden.

XXIX.

bir gün dön,
gel al emanetini.

bir çakıl taşıyım ben hâlâ

nehir boylarında
nehir boylarında.

XXX.

bir gün dönünce buraya
-bana ya da bir başkasına-
bir ağaca, bir yaprağa, bir sırra kan:
ağaç yaprak verir, sır vermez rüzgâra.
haziran akşamlarını söyleyen
ayakların seni eve geç
seni eve karanlık
seni eve bir ıslıkla götürmeden daha
rüzgâra tutulan ıslak çarşaflara dokunarak
gelip bir gülün dibinde dur.
çaredir öğren: nasibindir kavrul: rüzgârdır avun
de ki: bir nefestir kalbimiz
o boşluğa kahır istedik.

bir gün dönünce buraya
-bana ya da bir başkasına-
muska edilen bir şey söyle rüzgâra.

XXXI.

"hiç" diye hışırdıyor bir yaprak
"gelmeyecek" diyor, yollar ırak
hara salındı artık durmaz o kısrak
aşk kelimen taştan taşa ur diyor.

yüz bin dert çekmişim bin dahi gerek
bin hayalin var amma bana dahilin gerek
turabın bile susuyor, artık anla gerek
aşk kelimen taştan taşa ur diyor.

söndü derken tutuşan bu ateş ne güzel
açıp kapatmadığın bu çukur ne güzel
kemâle erdirme beni, bu yük ne güzel
aşk kelimen taştan taşa ur diyor.

XXXII.

herkesin yüzü nasıl da sabır
nasıl da solgun bir bakış herkes.
hangi kuyu benden dışarı
ben şimdi kime…

yaktı seni aşk oduna o yanmaz
dedi elini el eden biri.

umman nedir
ben sende bilmiştim
artık bilmem şimdiden geri.

ölüptur!
dönse de bilmez bu *yankını*
dedi gevheri.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

…larla doluyum
…larla doluyum.

XXXVI.

rüyadaki rüyayız biz, yâr geldi, görmedin mi dediler. uzak yolların yorgunuydu, bir kapı ağzına uzanıp adın çağırdı, duymadın mı dediler. bir şaman gibi eğnini yüzüne örttü. tütsüler yakıp döndü etrafında: şems neden gitti, cem neden, evdal kimin kalbinde diye diye sayıkladı sen uyurken, uyanmadın mı dediler. "en güzel hikâyendi" senin, anlatılırken anlamadın mı dediler. kapkara bir ben taşıyordu omzunda. avcunda küçük bir leke. gözlerinde bin bir gece. otuz dokuz gece bekledi seni, kırkında gitti, hatırlamadın mı dediler. neşeeeeet dinleyip sustunuz, kor avuçlayıp yandınız; yâr gelip geçti, uyanmadın mı? "körümüş gözlerin, boşa mecnun eyledin sen seni" dediler. kovanı taşıran damlaydı hani, taşını çatlatan, tespihini koparandı; onca söylendin her kapıda, yâr gelip geçti, görmedin mi dediler.

XXXVII.

bir rüyadan aldığım haber gözlerimde turuyor
bana dökülüyor servilerin uğultusu
onca yıl izinü sürdüğüm gazel
aynı harften incinen iki çocuk gibi
bu gece yan yana uyuyor.

bu gece çünkü ay bedir
lekeli ağzım beni tuza vardırmıyor
bu odun benüm
bu duman benden
bu gece çünkü susuyor o eski nal sesi.

kız çocuğu!

açmadan, akmadan, erümeden,
bir âh içinde söylenmeden bütün kelimeler
yıllar önce durup sustuğum
yıllar önce sıvadığım duvar
şimdi neden kanıyor?

XXXVIII.

bir buz parçası gecem gündüzüm
dolanı dolanı bir noktayım artık
taş bile taşa tozunu verirken
senden bir haber gelmiyor.

ellerim,
o eski bozkır söylencesi:
bir sırdı; çaldı kapıyı gitti diyor.

ayağ göçürdün
toprak kattın
taş bağladın
kanatlarım o yüzden uçamıyor.

bin rüyayı bir tek rüyada gördüm

yedi sabah içre dönsem de
acı geçiyor
acı geçiyor
acı elbette geçiyor

acı çekmiş olmak geçmiyor.

XXXIX.

silinen taşlar gibi akıp gidiyor şimdi zaman
toprağına sığmıyor yaban otlar
gün günden çoğalıp artıyor.
her akşam suyundan içtiğim
yılanlı çeşme hâlâ seni akıyor.
hâlâ seni söylüyor taşıdığım kör ayna
dağılmışsa bahçem
erimişse buzulum
ateştense denizim, ne çıkar
bana ettiklerin yanında *kıyamet ne ki*.
sıradağlar büyüdü içimde:
gelmiş bahar, geçmiş yazlar
artık fark etmiyor.

büyüttüğün nar
avuttuğun bıçak bende duruyor:

bin kuytuya dağılsa da
bir'e tamamlanmıyor.

XL.

bir ayrılık divanı boyunca
dövüp durduğum bu demir,
dilimdeki bu çatal:
-hem *benüm* diyen
hem *du* diye seslenen-
bu hafız ile yıldız,
daha en başından biliyordu:
karac'oğlan gibi
bütün kelimelerle tüterken ardından
söylenip duracaktım bu ovada:

göğsün cennet, koynun uçmağ dediler

âh ki
doymadan kalktım sofrandan!

XLI.

unutma bahçesi, bir kış gecesi eğer bir yolcu, har; mor gabriel, büyükada, kasrik boğazı; çam kozalağı, rezene, hüsn-ü yusuf; boş ev, cinema paradiso, benim adım sam; fırında makarna, sabah çayı, akşam rakısı; sevişirken kulağına fısıldadığım kürtçe, ağladığımız o süryani rüyası, harflerine düştüğümüz türkçe; serayė, beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın, ander sevdaluk; panik atak, migren, böbrek taşı; pir sultan, ahmedê xanî, hafız; cam kenarı, güverte, tepedeki çimenlik; şeytan arabası, doru atlar, köy dolmuşları; serçe parmağın, sırtının en dibindeki tüy, uzakdoğu gözlerin; björk, cohen, kamkaran; annemden kalma bir tespih, eksik kardeşler, babandan yana eski bir yara; xanax, passiflora, buscopan; yastığa düşmüş kanat parçaların, oraya buraya saçılmış şiirler, yarım kalmış kitaplar; kapı sesi, çalmayan telefon, sokakta çocuk sesi; doğum günleri, ayrılık ve ölüm günleri; söylerken ağladığımız o son tango: sevgilim, *temmuz'un on sekizi ağlatsın ikimizi. temmuz'un on sekizi ağlatsın ikimizi.*

XLII.

hakkın var:
gece geceyle bağışlanmaz.
tutunduğumuz kapılar sade ayrılık için.
yine kemanlar çağırsa bizi
yine merdivenler
hiçbir yağmur bağışlamaz artık bizi
hakkın var.

hatırla:
belki baban
belki bilmeden çocuğundum senin.
ama bu yağmurdan önce
her daim sevgilindim
hatırla.

bende hakkın var

ölümden önce:

bir gün gel al benden
bir gün gel al benden.

XLIII.

onca yıl bir alınlık gibi taşıdığım
denizimi kurutan çölün sahibi
çift oluklu hançerim
dilimdeki çatalın sahibi.

hem *yas*
hem *kin* sebebim

üç yıldır
ot bile bitmedi
bitmiyor gittiğin yolda.

XLIV.

yüreğime çattığın aşkın otağında oturup
elinde sustuğum fuzuli gibi
dönüp durdu içimdeki değirmen taşı.

geçer sandum geçmedi bu gam yükü.
beni yoğ'a vardırdın
beni kusura çıkardın.

her gün başka bir hayat gidip
beni unuttuğun yola da vardım.
n'olurdu bir daha
akşama varmadan vurmasaydın beni.

her kalbe eski bir külle oturdum

ben ölümün sözün de gördüm
ben ölümün sözün de gördüm.

XLV.

kapkara bir nehir oldum yollarında.
sonunda gidip
bir çöle döküldüm.

söndü yıldızım senden sonra.
odalardan odalara geçtim geceleri
yataklardan yataklara..
senin nefesinle üfledim
canımdaki sûr'a.

kıyamet
kıyamet
kıyamete kadar

kimseye çözmedim

çözmem artık gömleğim!

XLVI.

götürdün tozlarımı
götürdün tozlarımı
götürdün..

esrâr dede gibi inanmıştım sana.

XLVII.

vakti vardırmak sıram geldikçe
hep zifir bildim bahçemi.
herkes bir defa yanar ateşi avuçlarken
artık istesem de dönemem
o serin geceyi.

o büyülü aynada ki herkes kendisiyle sınanır
yıllar bir harfle gurbet düşürdü beni
şimdi ellerimde mor kelebek ölüleri.

tütmeyen ocak
boşalan kandil
yani kubbelerde bir sala sesi:

denize dokunsam dönemem suyu geri.
yıllar.. sade yıllar..

bu yaşımda da gel gör beni.

gel sen kapa gözlerimi!

"O, kaybolan yılları hatırladı. Sanki tozlu bir pencereden bakar gibi. Geçmiş görebildiği ama dokunamadığı bir şeydi ve gördüğü her şey bulanık ve belirsizdi."

Wong Kar Wai
in the mood for love

bir buz parçası gecem gündüzüm
dolanı dolanı bir noktayım artık
taş bile taşa tozunu verirken
senden bir haber gelmiyor.

ellerim,
o eski bozkır söylencesi:
bir sırdı; çaldı kapıyı gitti diyor.

ayağ göçürdün
toprak kattın
taş bağladın
kanatlarım o yüzden uçamıyor.

bin rüyayı bir tek rüyada gördüm

yedi sabah içre dönsem de
acı geçiyor
acı geçiyor
acı elbette geçiyor

acı çekmiş olmak geçmiyor.

"Kemal Varol'un şiiri, bütünüyle bireysel bir ses ile atavist bir yönsemenin birbirine sarmalanarak ve birbirini çelerek ilerleyişi. Kıvılcımlar çaktırarak..."
Orhan Koçak

ISBN: 978-975-570-622-1

12 TL

www.selyayincilik.com